

Sygn. akt *XVII AmE 262/18*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	<i>Sędzia SO Dariusz Dąbrowski</i>
-----------------	------------------------------------

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2020 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania (...) *spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.*

przeciwko *Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki*

o obliczenie opłaty koncesyjnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 22 maja 2018 roku nr (...)

1. oddała odwołanie,

2. zasądza od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Dariusz Dąbrowski

Sygn. akt *XVII AmE 262/18*

UZASADNIENIE

Decyzją z 22 maja 2018 r., znak: (...), Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, na podstawie art. 34 ust. 1 w związku z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2018 r. poz. 650, 685 i 755, dalej jako: p.e.) oraz w związku z § 4 ust. 3 i § 6 ust. 4 w związku z ust. 1-3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz. U. z 1998 r. Nr 60, poz. 387, z późn. zm.) oraz w związku z art. 2 § 2 i 3 oraz art. 21 § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2017 r., poz. 201 j.t. z późn. zm.) po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie obliczenia opłaty koncesyjnej określił dla (...) sp. z o. o. opłatę należną z tytułu koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie: obrót paliwami ciekłymi udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 24 czerwca 2015 r., nr (...)/ (...) na kwotę 27 884, 00 zł.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł powód. Zaskarżył decyzję w całości, zarzucając jej:

1. naruszenie prawa materialnego – art. 34 ust. 1 p.e. poprzez jego błędną wykładnię i nieprawidłowe uznanie, że w sytuacji wydania kolejnej koncesji na obrót paliwami ciekłymi w roku 2015 r., powód zobligowany był do uiszczenia kolejnej, w tym samym roku opłaty koncesyjnej za rok 2015 r., pomimo uiszczenia takiej opłaty za cały rok 2015 – od

1 stycznia do dnia 31 grudnia 2015 r. – w dniu 31 marca 2015 r., podczas gdy z treści tego przepisu wprost wynika, że przedsiębiorca uiszcza jedną opłatę roczną (coroczną) za fakt posiadania koncesji;

2. naruszenie § 4 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja z dnia 5 maja 1998 r., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie do powoda – w sytuacji gdy nie spełni on wszystkich wskazanych w nim przesłanek, ponieważ opłata koncesyjna, którą według organu Spółka miałyby uiścić – nie była „pierwszą” opłatą a to wobec faktu uiszczenia przez powoda opłaty koncesyjnej za cały rok 2015 już w dniu 31 marca 2015 r. w kwocie 27.884,00 zł;

3. naruszenie art. 107 § 1 i § 3 k.p.a. poprzez pominięcie w treści uzasadnienia skarżonej decyzji zarzutów i argumentów Spółki i nie odniesienie się do jej twierdzeń i argumentów w tym uzasadnieniu, w sytuacji gdy uzasadnienie faktyczne decyzji powinno w szczególności zawierać wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów na których się oparł, oraz przyczyn z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, zaś uzasadnienie prawne – wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa;

4. naruszenie zasady pogłębiania zaufania do organów (art. 8 k.p.a.) poprzez niczym nieuzasadnioną zmianę stanowiska przez Organ, który pomimo funkcjonowania w obrocie prawnym tych samych przepisów dotyczących naliczania i pobierania opłaty koncesyjnej – arbitralnie zmienił ich wykładnię, stosując wykładnię rozszerzającą, co spowodowało żądanie od powoda dwukrotnej zapłaty opłaty koncesyjnej za rok 2015;

5. naruszenie zasady równego traktowania (art. 8 k.p.a.) i proporcjonalności, poprzez żądanie od powoda dwukrotnej zapłaty opłaty koncesyjnej za rok 2015, w sytuacji gdy inne podmioty – składające wniosek o przedłużenie koncesji na zasadzie z art. 39 prawa energetycznego – takim obowiązkiem obciążane nie są;

6. naruszenie zasady wyjaśniania zasadności przesłanek (art. 11 k.p.a.) poprzez niewyjaśnienie w uzasadnieniu decyzji wątpliwości i zarzutów wnoszącej odwołanie co do jej stanowiska i ograniczenie się do stwierdzenia, że zanegowała ona wezwanie do zapłaty opłaty koncesyjnej;

7. nieuprawnione zastosowanie przez organ wykładni rozszerzającej przepisów prawa energetycznego – w szczególności art. 34 ust. 1 Prawa energetycznego i § 4 ust. 3 rozporządzenia w sprawie opłat, poprzez uznanie, że powód jest zobowiązany do uiszczenia kolejnej w 2015 roku opłaty koncesyjnej za ten rok w kwocie 27.884,00 zł;

8. naruszenie zasady zakazu podwójnego opodatkowania tej samej czynności, poprzez zobowiązanie powoda do zapłaty kolejnej w roku 2015 opłaty koncesyjnej za ten rok;

9. nieprawidłowe ograniczenie się przez Organ wyłącznie do wykładni literalnej przepisów – w szczególności art. 34 ust. 1 p.e. i § 4 ust. 3 rozporządzenia w sprawie opłat – przy pełnym pominięciu wykładni systemowej, historycznej i celowościowej, co skutkowało obciążeniem Spółki obowiązkiem zapłaty opłaty koncesyjnej za rok 2015 dwukrotnie.

Wobec powyższego wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i umorzenie postępowania w sprawie obliczenia opłaty koncesyjnej w całości, ewentualnie – uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy Organowi do ponownego rozpatrzenia oraz zasądzenie na rzecz powoda zwrotu wszystkich kosztów postępowania.

W odpowiedzi na odwołanie, pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Powód – (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. jest przedsiębiorcą wpisanym do Krajowego Rejestru Sądowego pod pozycją (...) prowadzącym działalność gospodarczą polegającą między innymi na sprzedaży hurtowej paliw i produktów pochodnych. (okoliczność bezsporna, odpis KRS – k. 15-20)

W dniu 9 kwietnia 2015 r. wpłynął do Prezesa URE wniosek Przedsiębiorcy o udzielenie koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie: Obrót paliwami ciekłymi. (bezsorne)

Decyzją z dnia 24 czerwca 2015 r., nr (...)/ (...), Prezes URE udzielił Przedsiębiorcy koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie: Obrót paliwami ciekłymi na okres od 6 lipca 2015 r. do 31 grudnia 2030 r. (decyzja, k. 38-41 akt sąd.)

Udzielenie powyższej koncesji, obligowało Przedsiębiorcę do wniesienia z tego tytułu opłaty - „opłaty koncesyjnej” - zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz. U. z 1998 r. Nr 60, poz. 387, z późn. zm.).

Zgodnie z Rozporządzeniem, opłata koncesyjna powinna zostać obliczona przez Przedsiębiorcę i wniesiona na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki w terminie do 30 dni od dnia wydania mu koncesji.

Na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki nie wpłynęła opłata koncesyjna Przedsiębiorcy z tytułu przedmiotowej koncesji, tj. nr (...)/ (...). (okoliczność bezsporna)

Przedsiębiorca w 2014 roku, tj. w roku poprzedzającym udzielenie powyższej koncesji, uzyskał przychody w zakresie działalności objętej koncesją w wysokości (...)zł. (k. 9 akt administracyjnych)

Prezes URE pismem z dnia 29 lipca 2015 r. wezwał Przedsiębiorcę do wniesienia w terminie 14 dni od dnia otrzymania tego pisma opłaty z tytułu udzielonej koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie: Obrót paliwami ciekłymi, oraz poinformował o sposobie jej uiszczenia. (k. 1 akt administracyjnych)

Przedsiębiorca nie uiścił opłaty koncesyjnej w terminie wskazanym w powyższym wezwaniu. W odpowiedzi, zajął stanowisko w sprawie. Powołując się na przepisy ustawy z 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, uzasadniał, iż przepisy te zobowiązują przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się obrotem paliwami ciekłymi, do wnoszenia jednej, corocznej opłaty koncesyjnej wyliczonej w oparciu o obrót takimi paliwami w poprzednim roku kalendarzowym. (k. 5 akt administracyjnych)

Prezes URE pismem z dnia 4 listopada 2016 r. zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie obliczenia opłaty koncesyjnej, jednocześnie Przedsiębiorca został wezwany do złożenia stosownych wyjaśnień i nadesłania dokumentów, tj. wypełnionego formularza dotyczącego wyliczenia opłaty koncesyjnej (który to formularz został przekazany Przedsiębiorcy z wezwaniem do wniesienia opłaty koncesyjnej) oraz potwierdzenia uiszczenia przedmiotowej opłaty na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki. (k. 7 akt administracyjnych)

W piśmie z 28 marca 2017 r. Prezes URE poinformował Przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania i przysługującym mu prawie do zapoznania się z całością materiału dowodowego oraz wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów, jak również o prawie złożenia dodatkowych uwag i wyjaśnień. (k. 11 akt administracyjnych)

Przedsiębiorca nie skorzystał z przysługującego mu w tym zakresie uprawnienia. (okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, jak również dowody przedstawione w postępowaniu sądowym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Odwołanie powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezsporna była okoliczność, że powód w dniu 8 kwietnia 2015 r. wystąpił do Prezesa URE z wnioskiem o udzielenie mu koncesji na obrót paliwami ciekłymi, jak też to, że powód nie wniósł na rachunek Urzędu pierwszej opłaty w terminie do 30 dni od dnia wydania mu koncesji, tj. do dnia 24 lipca 2015 r.

Rozstrzygnięcie zostało oparte na następującym stanie prawnym:

Stosownie do treści art. 34 ust. 1 p.e., Przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, wnosi coroczną opłatę do budżetu państwa, obciążającą koszty jego działalności, zwaną dalej "opłatą koncesyjną".

Cytowany wyżej przepis nakłada obowiązek wnoszenia corocznych opłat koncesyjnych poprzez **sam fakt uzyskania i posiadania ważnej koncesji** oraz obliguje do uiszczenia opłaty koncesyjnej. Przedsiębiorstwa energetyczne, które uzyskały i posiadają koncesję udzieloną przez Prezesa URE na wykonywanie działalności gospodarczej, o której mowa w art. 32 p.e., mają zatem obowiązek wnoszenia pierwszej i kolejnych corocznych opłat do budżetu państwa.

Natomiast, jeżeli chodzi o zasady, wysokość i sposób pobierania omawianej opłaty, kwestie te reguluje rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz.U. Nr 60, poz. 387, ze zm.).

Podkreślenia też wymaga, że opłata z tytułu posiadania koncesji jest **płatna z góry**, a jej wysokość ustala się na podstawie przychodów osiągniętych w roku poprzedzającym ustalenie opłaty. Podmiot posiadający **koncesję w danym roku** zobowiązany jest zatem uiścić „całą” **opłatę koncesyjną** za ten rok w wysokości wynikającej z przepisu § 1 ust. 1 powołanego wyżej rozporządzenia, niezależnie od faktu, że po upływie terminu płatności opłaty (31 marca) koncesja taka została cofnięta lub wygasła.

Opłata koncesyjna posiada charakter opłaty administracyjnej i każde przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji jest obowiązane do jej uiszczenia. Wynika to z samego faktu uzyskania i posiadania ważnej koncesji. Opłaty koncesyjne są natomiast wnoszone do budżetu państwa, na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki i stanowią dochód tego budżetu. Należą one do tzw. niepodatkowych należności budżetu państwa. Zakwalifikowanie opłat koncesyjnych w taki sposób skutkuje tym, iż zgodnie z art. 2 § 2 Ordynacji podatkowej do opłat tych stosuje się przepisy działu III Ordynacji podatkowej "Zobowiązania podatkowe".

Zgodnie z powyższym, do realizacji przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki zadań wynikających z konieczności egzekwowania realizacji obowiązku sformułowanego w art. 34 prawa energetycznego stosuje się przepisy ordynacji podatkowej w zakresie takim jak: powstanie zobowiązania oraz jego wygaśnięcie, naliczanie odsetek za zwłokę, jak również ulg w spłacie opłaty koncesyjnej, przedawnienia zobowiązania wynikającego z art. 34 Prawa energetycznego, nadpłaty opłaty koncesyjnej oraz praw i obowiązków następców prawnych oraz podmiotów przekształconych [M. Z. (red.), S. M., Prawo energetyczne. Komentarz do art. 12-72, Tom II. wyd. II, Opublikowano: WoltersKluwer 2016].

Z kolei, zgodnie z § 1 ust. 1 i 2 ww. rozporządzenia wysokość corocznej opłaty wnoszonej przez przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, stanowi iloczyn przychodów przedsiębiorstwa energetycznego uzyskanych ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie jego działalności objętej koncesją osiągniętych w roku poprzedzającym ustalenie opłaty, oraz współczynników opłat określonych tabelą stanowiącą załącznik do rozporządzenia.

Zgodnie natomiast z § 4 ust. 1 rozporządzenia opłatę wnosi się w terminie do 31 marca każdego roku. Ustawa prawo energetyczne statuuje zatem coroczny obowiązek uiszczenia opłaty koncesyjnej, który powstaje 1 stycznia każdego roku, a rozporządzenie określa termin jej płatności. Opłata ta jest uiszczana w związku z przyznaniem praw wynikających z treści koncesji, nie odnosi się jednak ona do faktycznego wykonywania działalności koncesjonowanej lecz do hipotetycznej możliwości jej wykonywania, na co wskazuje moment jej uiszczenia tj. z góry za cały rok oraz oderwanie wartości opłaty od faktycznie zrealizowanych w danym roku obrotów, a ustalenie jej na podstawie obrotu z roku poprzedniego. Opłata ta nie jest zatem świadczeniem przedsiębiorstwa energetycznego, które wnosi

ono proporcjonalnie do okresu, w którym korzysta z udzielonej sobie koncesji. Stanowi ona w pewnym sensie swoistą cenę za prawo prowadzenia działalności koncesjonowanej. Nie jest ustalana w wysokości proporcjonalnej do okresu ważności koncesji ani też nie pozostaje w związku z realnie osiąganym przychodem w roku w którym powstał obowiązek zapłaty opłaty.

W związku z tym, zdaniem Sądu, opłata koncesyjna stanowiąca jednorazową opłatę za wykonywanie działalności w danym roku kalendarzowym nie podlega także stopniowemu wykorzystaniu i nie może być ustalana proporcjonalnie do okresu w danym roku, w którym działalność faktycznie była wykonywana. Stanowisko takie zostało wielokrotnie wyrażone w orzecznictwie tutejszego Sądu (zob. wyrok SOKiK, sygn. akt XVII AmE 52/15).

W razie nieprawidłowego obliczenia opłaty, Prezes URE wzywa przedsiębiorstwo energetyczne do ponownego jej obliczenia w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania. W razie niedotrzymania przez przedsiębiorstwo energetyczne terminu, o którym mowa w ust. 1, lub gdy opłata ponownie została obliczona w sposób nieprawidłowy - Prezes Urzędu Regulacji Energetyki sam dokonuje obliczenia opłaty. Po dokonaniu obliczenia, o którym mowa w ust. 2, przedsiębiorstwo energetyczne wnosi niezwłocznie należną kwotę, albo Prezes Urzędu Regulacji Energetyki zwraca nadpłaconą kwotę.

Powyższe podlega zastosowaniu również w sytuacji, gdy przedsiębiorstwo energetyczne nie wnieśli opłaty w terminie określonym przez § 4. ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja, tj. do dnia 31 marca każdego roku, z takim zastrzeżeniem, sformułowanym w ust. 2 oraz 3 omawianego przepisu, że w terminie do 30 dni od dnia wydania koncesji wnosi pierwszą opłatę przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji z urzędu, jak również przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji na wniosek, jeżeli w roku poprzedzającym udzielenie koncesji uzyskało przychody ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie działalności objętej tą koncesją.

W przedmiotowej sprawie, to na powódzie w sposób jednoznaczny ciążył obowiązek wniesienia opłaty koncesyjnej, w związku z udzieloną koncesją z dnia **24 czerwca 2015 r., nr (...)/ (...)** na obrót paliwami ciekłymi, na okres od 6 lipca 2015 r. do 31 grudnia 2030 r. Powód wypełnia przesłanki określone w § 4 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja, tj. złożył wniosek o udzielenie mu koncesji, uzyskał decyzję o udzieleniu mu koncesji, prowadził przed wydaniem przedmiotowej decyzji działalność w zakresie obrotu paliwami ciekłymi oraz uzyskał z tej działalności przychód, który stanowił podstawę obliczenia opłaty koncesyjnej.

Przedsiębiorca prowadzący działalność koncesjonowaną miał możliwość wystąpienia w trybie art. 39 p.e. o przedłużenie ważności koncesji, na co słusznie wskazywał pozwany w niniejszej sprawie. Warunkiem skorzystania z tego uprawnienia jest złożenie wniosku o przedłużenie jej ważności nie później niż 18 miesięcy przed jej wygaśnięciem. Termin ten ma charakter materialnoprawny, a jego niezachowanie powoduje, że przedsiębiorca nie może skorzystać z uprawnienia do przedłużenia ważności koncesji przewidzianego w tym przepisie. W przypadku niezachowania przez koncesjonariusza terminu przewidzianego dla złożenia wniosku o przedłużenie ważności koncesji i konieczności wystąpienia o wydanie nowej koncesji, sytuacja koncesjonariusza będzie tożsama z sytuacją przedsiębiorcy ubiegającego się o wydanie koncesji po raz pierwszy. W przedmiotowej sprawie, przedsiębiorca złożył do Prezesa URE wniosek o udzielenie mu koncesji na wykonywanie działalności w zakresie obrotu paliwami ciekłymi i uzyskał taką koncesję w dniu 24 czerwca 2015 r. Biorąc pod uwagę stanowisko doktryny, zgodnie z którym decyzja o przedłużeniu ważności koncesji i decyzja o udzieleniu koncesji ma całkowicie odmienny charakter, prawidłowe było zobowiązanie powoda do wniesienia pierwszej opłaty koncesyjnej w terminie do 30 dni od dnia wydania mu wyżej wskazanej koncesji.

Powyższe rozważania znalazły także rozważania w orzecznictwie Sądu Apelacyjnego w Warszawie, który w uzasadnieniu do wyroku z dnia 26 czerwca 2019 roku wydanego w sprawie VII Aga 2250/18 wskazała,

że „Zróżnicowanie wyzwań administracyjnych, wiążących się z rozpoznaniem wniosku o udzielenie nowej koncesji i przedłużeniem dotychczasowej, uzasadnia zróżnicowanie kosztów opłat koncesyjnych ponoszonych przez przedsiębiorców, którzy wystąpili z takimi wnioskami.”

Powyższe skłania do jedynej możliwej konstatacji, że udzielona powodowi w dniu 24 czerwca 2015 r. koncesja na obrót paliwami ciekłymi, stanowiła samodzielny tytuł prawny do żądania przez Prezesa URE wniesienia opłaty koncesyjnej, natomiast w przypadku jej braku – tytuł prawny do obliczenia tej opłaty, a w konsekwencji jej wyegzekwowania.

Zdaniem Sądu, brak jest jakichkolwiek racji, które uzasadniałyby, że opłaty koncesyjne nie stanowią opłat za fakt udzielenia koncesji, lecz opłaty związane z prowadzeniem działalności koncesjonowanej i uzyskiwaniem z tego tytułu przychodów, bowiem za ekwiwalent opłaty koncesyjnej należy uznać uzyskanie przez przedsiębiorcę uprawnienia, a nie korzystanie z niego. Dla wzmocnienia argumentacji, konieczne jest również stwierdzenie, iż coroczność uiszczenia opłaty powinno odnosić się do faktu nabycia przez koncesjonariusza uprawnień, udzielonych mu przez Prezesa URE.

Odnosząc się do zarzutów naruszenia przez pozwanego przepisów postępowania administracyjnego, mianowicie art. 107 § 1 i § 3 k.p.a., art. 8 k.p.a., art. 11 k.p.a., Sąd Okręgowy podziela utrwalone w judykaturze stanowisko, iż zasadniczo tego typu zarzuty są nieskuteczne przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów, ponieważ Sąd ten nie może ograniczyć sprawy wynikającej z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowania sądowe. Celem postępowania sądowego nie jest bowiem przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego, ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór między stronami powstający dopiero po wydaniu decyzji przez Prezesa Urzędu. Postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradyktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów według zasad obowiązujących w postępowaniu przed sądem cywilnym. Tutejszy Sąd jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu w tym wypadku, Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, według reguł kontradyktoryjnego postępowania cywilnego, a nie sądem legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowo-administracyjnym. Tylko takie odczytanie relacji między postępowaniem administracyjnym i postępowaniem sądowym może uzasadniać dokonany przez racjonalnego ustawodawcę wybór między drogą postępowania cywilnego i drogą postępowania sądowo-administracyjnego dla wyjaśnienia istoty sprawy (por. np.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 r., sygn. akt III CRN 120/91; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r., sygn. akt I CKN 265/98; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 r., sygn. akt I CKN 351/99; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 r., sygn. akt I CKN 1036/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 r., sygn. akt III SZP 2/05). Sąd Okręgowy uznaje, że nawet gdyby przyjąć, że w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych, to zarzuty w tym zakresie nie mogą być skuteczne, o ile uchybienia te mogą być sanowane w toku postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sporu, bowiem tutejszy Sąd zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym. Niezależnie jednak od powyższego, w ocenie Sądu, zaskarżona decyzja została wydana prawidłowo, po dokonaniu wnikliwego i całościowego zbadania materiału dowodowego sprawy oraz w granicach przysługującej organowi swobodnej oceny dowodów.

Warto także odnotować, iż przedsiębiorca, będący tzw. profesjonalistą, powinien znać omawiane regulacje prawne oraz skutki nieskorzystania z funkcjonujących w prawie energetycznym rozwiązań. Co więcej, powodowa spółka powinna wykazywać się wyższym stopniem staranności. Względem przedsiębiorców oczekiwania co do umiejętności, wiedzy, rzetelności, zapobiegliwości, zdolności przewidywania jak również znajomości przepisów prawa są wyraźnie zwiększone.

Mając na uwadze to, iż powód nie wniósł opłaty koncesyjnej od wydanej decyzji w wymaganym przepisami terminie, należy stwierdzić, iż pozwany słusznie zastosował przepisy § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych

przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja. Zarzuty powoda należy zatem uznać za nieuzasadnione i brak jest podstawy prawnej do uchylenia zaskarżonej decyzji i umorzenia postępowania w sprawie.

W związku z powyższym, Sąd na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach postępowania postanowiono stosownie do treści art. 98 i 99 k.p.c., zasądzając na rzecz strony wygrywającej proces - Prezesa URE koszty niezbędne do celowej obrony, które w sprawie niniejszej ograniczały się do kosztów zastępstwa procesowego. Wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w wysokości 720,00 zł ustalone zostało w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO Dariusz Dąbrowski